

Zupełnie nieświęteczny list z Onkologii o nieludzkich warunkach w przychodni

data aktualizacji: 2019.12.25

Wieczne czekanie w okropnych warunkach. W duchocie, bez zasad, jak "kurczak" na fermie przemysłowej. Takie odczucia mają pacjenci przychodni w Centrum Onkologii na Ursynowie. Nasz czytelnik opisał co tam się dzieje. Jego list publikujemy w całości, zachęcamy do komentowania.

Duszo, gorąco, ciasno. Patrząc na mojego ojca, na jego czole pojawiają się kropelki potu. Rozglądam się za wodą, wiatrakiem. Wkoło morze ludzi. Ktoś kaszle, kicha, atmosfera gęstnieje. Sam zaczynam czuć zawroty głowy.

Wyczekiwanie w nieludzkich warunkach

Wizyta w tej przychodni jest jak podróż zatłoczonym pociągiem na drugi koniec Polski. Z tą różnicą, że jest trochę więcej miejsca na nogi, ale powietrze jest tak samo lepkie. Jakby zepsuło się pokrętko do regulacji temperatury, a współpasażerowie nie pozwalali otworzyć okna.

Siedzimy. Sekundy zmieniają się w minuty, które zdają się ciągnąć godzinami. Stres potęguje atmosferę. Każdy czeka tu na wyrok: złośliwy-łagodny, jest-nie ma, będzie-nie będzie. Rzędy krzeseł i papierowych twarzy. W innych częściach szpitala nie ma takich tłumów. Na zapełnionych oddziałach i tak zostaje jakaś przestrzeń. Tu każde krzesło i fotel wypełnione są oczekiwaniem ludzi.

My mamy łatwiej, dojazd tutaj zajmuje nam 15-20 minut, bo jesteśmy stąd. Są ludzie, którzy siadają na tych krzeselkach prosto po całonocnej podróży prawdziwym pociągiem. I czekają. Czekają w nieludzkich warunkach, ramionami stykając się z sąsiadem. Ostatnio skojarzyło mi się to z chowem przemysłowym. Niezdrowym zagęszczeniem ludzi na metr kwadratowy.

Kiedy nie ma opisu do badania

Personel robi co może. A co może kiedy np. nie ma wyników? Kiedy pan ze Szczecina przyjechał, a nie ma opisu jego badania i znów potulnie wraca na krzeselko. I znów sekundy zmieniają się w minuty... Doskonale widać kto przyszedł pierwszy raz, bo pyta od razu, kto jest zapisany na którą godzinę. Jeszcze nie wie, że tu panują inne zasady.

Z podziwem patrzę na lekarzy, którzy w takich warunkach starają się ratować życie mojemu ojcu. Potrafią zachować empatię, tłumaczą cierpliwie. Nie wszyscy. Oczywiście, że nie wszyscy, ale my do tej pory mieliśmy zazwyczaj szczęście.

Z podziwem i smutkiem patrzę też na pacjentów. Na mojego ojca. Schorowanych ludzi, którzy godzinami siedzą w duchocie, zazwyczaj będąc w tak dużym stresie, że nawet nie przyjdzie im do głowy, żeby komuś się poskarżyć, powiedzieć, że to nieludzkie, żeby chorzy ludzie siedzieli w takich warunkach.

Dlatego piszę, żebyście wiedzieli, że tak nie powinno być. Chociaż jestem tak samo bezradny, jak pewnie są władze szpitala. I jedyne czego życzę sobie z nadchodzącym Nowym Rokiem, to oprócz zdrowia dla mojej rodziny, to tego, żeby nareszcie w Polsce, nie tylko zdrowie, ale także godność i komfort pacjenta były priorytetem.

*****

Zamieszczony tekst jest osobistą opinią autora. Śródtytuły pochodzą od redakcji. Redakcja nie ponosi odpowiedzialności za powyższe stwierdzenia. W dziale "Opinie" lub "List czytelnika" publikujemy stanowiska mieszkańców i instytucji, które wnoszą cenne uwagi do debaty na dany temat. Zachęcamy do komentowania i nadsyłania własnych opinii: redakcja@haloursynow.pl.

Źródło:

<https://haloursynow.pl/artykuly/zupelnie-nieswiateczny-list-z-onkologii-o-nieludzkich-warunkach-w-przychodni,13837.htm>